

Giao Thủy

Bờ Sông Mưa Giăng

Đôi khi sếp bắt gặp ánh mắt rực lửa của nàng. Với kinh nghiệm tình trường , sếp đã không bỏ qua cơ hội. Rất đơn giản và ngọt ngào , nàng đã nhận lời yêu.

Chị... chị cho phép nhé ! " , giọng một người đàn ông. Anh gần như phải gào thật to để át tiếng mưa. Không đợi trả lời , cái ô trên tay anh bật tung , xoè rộng trên đầu nàng. Những hạt nước mưa to như hạt bắp rơi xuống bề mặt chiếc ô ràn rạt.

Nàng vẫn phăm phăm lao về phía trước. Nhưng trên má nàng không còn cảm giác ran rát vì mưa quất nữa. Chỉ còn vị mằn mặn , âm ẩm của nước mắt đang thấm vào môi.

Người đàn ông hỏi :" Nhà chị ở đâu? Tôi đưa chị về !". Nàng đưa tay quệt những giọt nước đang nhoè nhoẹt trên mặt , liếc anh ta thật nhanh rồi quay đi.

Đó là khuôn mặt khá trẻ , hoàn toàn xa lạ. Song đôi mắt trên gương mặt ấy đang nhìn nàng dịu dàng.

Bàn chân nàng vẫn tiếp tục những bước gấp gáp. Người đàn ông đi bên cạnh không vội vã , nhưng anh vẫn theo kịp. Miệng anh hơi mím lại. Hai cánh tay đang cố giữ chiếc ô khỏi những cơn gió bướng bỉnh.

Dù vậy ,nó vẫn nghiêng ngả , lúc giật ra sau , lúc chúi về phía trước. Trong phút chốc , một ý nghĩ kỳ lạ bỗng trỗi dậy , cựa quậy trong cái đầu vô cảm của nàng : " Giá như lúc này nàng có thể tựa đầu vào bờ vai rộng đang rất gần ấy mà kể lể , mà khóc lóc "...

Nhưng cái ý nghĩ điên rồ ấy được chút lý trí nhỏ nhoi còn sót lại chặn đứng bằng những tiếng nói lạnh lùng : " Cảm ơn ! Tôi không cần !

Anh đi đi ! Mặc kệ tôi ! ".

Không có tiếng trả lời. Chắc anh ta đã bỏ đi. Những giọt nước mắt nóng hổi lại trào ra , lăn xuống má , chảy qua môi nàng , mặn chát. Nàng lại đắm mình trong nỗi đau...

Người đàn ông không bỏ đi. Anh đi sau nàng , lặng lẽ. Chiếc ô vẫn trên đầu hai người. Anh bật cười với ý nghĩ : " Nếu ai nhìn thấy cảnh này , sẽ nghĩ rằng anh đang dỗ dành người yêu bướng bỉnh đang đổi hờn ".

Họ đi qua con phố nhỏ , có những quán cà phê ấm áp đang xập xình tiếng nhạc. Dòng sông ngay trước mặt , thoáng đãng , bao la. Những cơn gió không còn vật cản , trở nên dữ dội hơn.

Nàng đứng lại. Chiếc váy màu xám nhạt bó sát vào thân người mảnh mai của nàng bay phấp phật. Hai bàn tay trắng xanh úp vào nhau rồi từ từ áp vào ngực. Mắt nàng đắm đắm nhìn dòng nước cuộn cuộn phía dưới.

Người đàn ông giật mình. Toàn thân anh căng lên , chờ đợi. Nàng đang làm gì? Cầu xin hay cầu nguyện?

Vài phút trôi qua. Người đàn ông hắng giọng : " E...hèm ! Mưa to quá ! ".

Nàng giật mình , quay lại. Ánh mắt vô hồn ngơ ngác : " Cái gì? Anh vừa nói gì? ".

Anh bước lên ngang với nàng : " Không có gì ! Tôi nói mưa to quá !".

Nàng im lặng. Người đàn ông so vai : " Lạnh quá !".

Quay sang nàng ,giọng anh lộ vẻ ân cần : " Chị có lạnh không?".

Về mặt anh thản nhiên , tựa hồ như chỉ vô tình mà anh ở đây chứ không phải vẫn lẻo đẻo bám theo nàng.

Nàng nhíu mày , nhận ra người bạn đồng hành bất đắc dĩ. Anh ta chẳng có vẻ gì là lạnh. Trong khi nàng đang rất lạnh. Môi nàng tái mét , hai hàm răng va vào nhau lập cập. Không chỉ vì những cơn gió đang vật vã xung quanh như muốn lôi nàng theo mà còn vì nỗi đau tê dại đang nhói buốt trong tim nàng.

Vén mớ tóc đang bị gió thổi tung , nàng lắc đầu , thờ ơ : " Không ".

Đôi mắt người đàn ông vẫn chiếu thẳng vào nàng. Một đôi mắt rất đẹp , sâu thẳm và ấm áp. Anh nói : " Chúng ta về nhà đi ! Đứng đây chị sẽ chết rét mất ".

Từ đôi môi tím tái của nàng thoát ra những tiếng lặt vặt : "

Kh...không...anh mặc kệ tôi ! ".Người đàn ông im lặng. Trong anh cuộn lên niềm thương cảm da diết. Giọng anh pha chút ngượng nghịu : " Hay là vậy , tôi sẽ...tôi sẽ...sẽ ôm chị. Một chút xíu thôi. Để truyền cho chị chút hơi ấm...".

Nàng rùng mình , lặng lẽ quay đi. Anh hiểu sự im lặng là chấp thuận nên vòng cánh tay không cầm ô , khẽ kéo nàng sát lại gần. Mặt nàng áp vào khuôn ngực căng phồng của anh.

Những nhịp đập thành thịch rất gần gọi lên trong tâm trí nàng những âm thanh quen thuộc. Hơi ấm từ người anh truyền qua nàng , ấm áp và dễ chịu.

Thật kỳ lạ , nàng không thấy nhói trong ngực nữa. Hình như nỗi đau đã bị dứt ra khỏi trái tim nàng.

Nàng ngượng ngịu vòng hai tay ra sau lưng anh , siết nhẹ rồi nhích ra : " Cảm ơn ! Rất cảm ơn anh ! ". Anh cúi xuống , chạm nhẹ cầm lên tóc nàng : " Không có chi ! Bây giờ tôi sẽ đưa chị về nhà ! ".

Trời tối dần. Nước sông mỗi lúc một lên cao , chảy xiết , nhưng giờ đây dòng sông không còn vẻ mời gọi da diết nữa.

Nàng cảm thấy một sự bình an tràn ngập trong lòng. Quay sang anh , ánh mắt nàng giễu cợt nhưng giọng nói thì ấm áp : " Sao anh cứ bám theo tôi thế? Tôi có nợ nần gì anh đâu? ".

Anh mỉm cười. Hàm răng trắng loé lên trong không gian thẫm màu : " Tôi có lý do ". Nàng ngạc nhiên : " Lý do? Thật sao? Anh nói đi ! ".

Anh hơi nghiêng đầu về phía nàng , nháy một bên mắt : " Không! Khi nào đến nhà , chị mời tôi một ly trà nóng ". Nàng lưỡng lự giây lát rồi gật đầu : " Thôi được ! ".

Nàng không thật đẹp , nhưng các nét trên khuôn mặt và cả thân hình mảnh mai của nàng toát lên một vẻ gì đó yếu ớt và mỏng manh. Nàng không có bạn bè bởi thói quen thích thu mình và tính tình ít nói. Thời sinh viên , nàng cũng có vài mối tình đơn phương , nhưng chúng đã vượt qua , chưa kịp sâu đậm để nuôi tiếc.

Song ngay khi nhận việc trong một công ty liên doanh , nàng đã bị sếp , một người đàn ông đẹp trai và lịch lãm , chinh phục.

Say mê những bộ phim tình cảm Hàn Quốc , nàng nhận ra anh ta chính là người đàn ông mà nàng mơ ước. Trước những lời cảnh cáo là sếp rất hào hoa , nàng chỉ nhún vai , im lặng.

Với vốn ngoại ngữ chuẩn xác và phong phú , nàng làm tròn nhiệm vụ được giao một cách xuất sắc , được sếp khen ngợi. Tuy vậy , nàng biết mình không thể vượt qua các vệ tinh trẻ đẹp đang vây quanh sếp. Vì vậy , đôi khi sếp ngạc nhiên khi bắt gặp **ánh mắt rực lửa** ,

với cái nhìn cháy bỏng của nàng.

Thật khác hẳn với vẻ bề ngoài mỏng manh và yếu ớt của nàng.

Bi kịch thích bởi tò mò , sắp bắt đầu để ý tới nàng .

Hệt như trong các bộ phim Hàn Quốc, sắp mời nàng ăn tối. Ai đó đã nói , tình yêu bắt đầu bằng nụ cười , lớn lên bằng nụ hôn và kết thúc bằng nước mắt !

Thật vậy , hôm đó nhận được nụ cười mê hồn của sắp dành riêng , nàng đã run rẩy suýt ngã .

Vừa gấp thức ăn vào chén nàng , sắp vừa hỏi thăm nàng về gia đình , về cuộc sống... Nàng cảm động đến nỗi không tài nào nuốt được...

Họ gặp nhau thường xuyên hơn , lâu hơn . Những bữa cơm tối không còn là lý do nữa. Sếp đưa nàng đi chơi , đến những nơi sang trọng xa thành phố. Tại đó , anh ta trao cho nàng những nụ hôn cháy bỏng mà trước đó nàng không hề biết nó có thể làm người ta run rẩy và khao khát đến thế .

Những câu chuyện mở ra , rộng hơn , sâu hơn , nhiều đề tài và lĩnh vực hơn. Cả hai cùng thích thú khi phát hiện họ có nhiều quan điểm và sở thích giống nhau.

Sếp chăm sóc nàng chu đáo như một người anh , ân cần như một người cha và tế nhị hơn cả một người bạn tốt nhất. Anh ta tặng nàng những món quà nhỏ nhưng thiết thực , rất cần cho một cô gái nghèo như nàng.

Tuy vậy , khi đến công ty , nàng cũng chỉ là một nhân viên như tất cả những người khác. Điều ấy làm mối tình của nàng và sắp bí ẩn hơn , lãng mạn hơn.

Nàng đã hiến dâng cho anh ta tất cả mà không hề bán khoán. Theo nàng , đó chính là sự thử thách của tình yêu. Nếu sắp bảo nàng nhảy

vào lửa , nàng cũng sẵn sàng. Nhưng sếp không bảo nàng làm vậy mà chỉ nói : " Anh yêu em ! Một mình em duy nhất ". Nàng tin ngay. Nàng đâu có tự huyền hoặc mình. Rõ ràng sếp cũng say mê nàng , hết như nàng say mê anh ta vậy. Nàng không bao giờ nghi ngờ , dù chỉ trong ý nghĩ. Rất nhiều người vây quanh , nhưng sếp đã chọn nàng. Không có gì lạ cả. Tình yêu vẫn thường bí ẩn như vậy.

Như bất cứ cô gái nào , nàng có trí tưởng tượng khá phong phú. Vào ngày nghỉ cuối tuần dài dằng dặc mà xếp nói phải đi công tác , nàng ở nhà và sống với những ảo ảnh tự tạo ra. Rằng vào ngày nghỉ lễ sắp tới , nàng và sếp sẽ đến một thành phố cao nguyên thơ mộng. Sếp sẽ ôm nàng trong tay , đi trên những con đường đầy hoa dã quỳ vàng rực .

Ngày nghỉ lễ đó không có anh ta. Nàng lại bàn với sếp về chuyện tắm biển ở Nha Trang vào kỳ cuối tuần tiếp theo. Anh ta vuốt vuốt má nàng triu mến : " Chắc chắn rồi , em thân yêu ạ ! ". Nhưng đó là hai ngày dài khủng khiếp với nàng vì chờ đợi .

Cũng có khi chờ đợi và thất vọng vì **những lời hứa quá nhiều** , khi gặp nhau , nàng trách móc anh ta và dằn vặt chính mình. Song chỉ cần sếp nói với nàng và lời , áp lên môi nàng một nụ hôn cháy bỏng thì tất cả những hờn giận đều sẽ tan biến . Để rồi sau đó là những tháng ngày lê thê và buồn bã trông chờ lần gặp kế tiếp...

Nàng luôn lao đến với sếp bất cứ lúc nào , bất cứ ở đâu , chỉ cần trên máy di động của nàng vang lên những tiếng gọi hay một lời nhắn : " Anh đang ở... em đến ngay nhé ! ". Dù vậy , nàng vẫn luôn phải chờ đợi rất lâu , rồi giận hờn , rồi tức tối. Nhưng khi sếp đến , sự nồng nàn của anh ta lại khiến nàng quên tất cả...

Ôi , những thứ anh ta dành cho nàng quá ít ỏi khiến nàng lúc nào

cũng cảm thấy ham muốn và khát khao .

Người phụ nữ mới của sếp trông thật lộng lẫy. Chiếc áo hở cổ làm nổi bật làn da trắng muốt và đường nét cân đối của cô ta

Hôm nay trong đám cưới một cô bạn thân. Anh ta ngồi cách nàng một bàn. Cái cách sếp chăm sóc người bên phụ nữ bên cạnh khiến nàng hiểu rằng dù nàng có ngồi ngay trước mắt , anh ta cũng không nhìn thấy nàng . Nàng đã dụi mắt rất nhiều lần mà vẫn không thể ***tự lừa dối*** mình. Chính là sếp !

Thật may đám cưới kết thúc , nàng có thể đứng dậy mà không bị mang tiếng là bất lịch sự .

Đến trước cửa một căn nhà cấp bốn cũ kỹ trong con hẻm nhỏ , nàng dừng lại : " Nhà tôi đây rồi ! Anh nói đi , lý do gì thế? ". Người đàn ông đưa tay vuốt những giọt nước mưa trên mặt , lắc đầu : " Chưa được , còn thiếu một ly trà " .

Nàng nhăn mặt : " Biết ngay mà , lại một kiểu lừa đảo của bọn đàn ông " . Ngọn đèn đường soi rõ những nét biến đổi trên khuôn mặt nàng. Anh mỉm cười : " Tôi đùa đấy ! Chị dễ tin như thế à? ". Nàng nhún vai : " Thế thì... tôi nghe anh đây " .

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn nàng , chăm chú , nhưng giọng nói lại ngập ngừng : " Chẳng qua là...tôi ngồi gần chị , trong đám cưới... ". Nàng rung mình , đưa hai tay ôm ngực. Miệng há ra , lập bập : " Vậy là anh

... ". " Phải ! ". " Và anh đi theo tôi? ". Anh phẩy tay , ngượng ngịu như một cậu học trò vụng về : " Tôi thấy chị đi về phía bờ sông. Người ta thường không hay đi dạo ngoài bờ sông lúc thời tiết như thế này... "

Nàng đứng sững , hóa đá , câm lặng . Giọng anh chột dẹt dần : "

Chị đừng buồn nhé ! Tất cả rồi cũng sẽ qua nhanh thôi !". Một chút lưỡng lự ,anh nói : " Bây giờ tôi phải về đây. Chào chị !".

Anh lao nhanh ra ngoài mưa nhanh như một cơn gió...

*** Ái tình không bị mù quáng mà chỉ bị viễn thị . Bằng chứng là nó nhìn rõ được các khuyết điểm ở xa . MIGUEL ZAMACOIS**

*** Khi yêu ai , ta chẳng biết vì sao yêu , chính nhờ điều ấy mà ta biết mình có yêu . F. DE CROISSET**

*** Yêu cực độ rồi lòng cũng nhạt. Ghét càng sâu , tình đã nên sơ .**

LÝ BẠCH

HẾT

Đánh máy: LBEBYGONES

Nguồn: LBEBYGONES

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 3 năm 2007